

[Carl F. Madsen.]

ikke kommet til Udtryk i det foreliggende Forslags Paragraffer.

I § 4 B. i Loven om den faste Voldgiftsret er der slaaet fast, hvilke Overtrædelser af kollektive Aftaler der kan indbringes for Retten, nemlig „Overtrædelser af Overenskomster mellem en Arbejderorganisation paa den ene Side og enten en Arbejdsgiverorganisation eller en Enkeltvirksomhed“ paa den anden Side, og ved en Tilføjelse i Parentes forklares det, hvad der forstaaes ved en Enkeltvirksomhed, nemlig „Enkeltmand, Firma, Aktieselskab“. Den logiske Følge heraf maa da være, at der ikke blot kan sluttes kollektive Aftaler om Løn- og Arbejdsvilkaar med en Arbejdsgiverorganisation, men at saadan Aftale ogsaa kan træffes mellem enkelte Arbejdsgivere og en Fagforening. Fagforeningerne maa da ogsaa have Ret til at anvende samme Fremgangsmaade overfor den enkelte Arbejdsgiver som overfor en Organisation af Arbejdsgivere, og dette vil atter efter min Formening sige, at dersom der ikke ved Forhandling kan tilvejebringes Enighed om Arbejdsbetingelserne, kan Fagforeningerne med de foreskrevne Varsler iværksætte Strejke, og Arbejdsgiveren kan iværksætte Lockout. Dette maa kunne ske saavel overfor en Organisation som overfor Enkeltmand. Den højtærede Justitsminister har imidlertid i det andet høje Ting udtalt, at

„naar der er Tale om Strid mellem Arbejdsgiverne paa den ene Side og Arbejderne paa den anden Side, hører Forholdene efter den Praksis, der har udviklet sig, ind under Voldgiftsretten, men hvis det ikke er Arbejderne, der staar overfor Arbejdsgiverne som Organisation, men en Flerhed af Mennesker, der optræder imod en enkelt, da hører Forholdet ind under den foreliggende Lov.“

Denne sidste Sætning i Justitsministerens Udtalelse kan ikke være rigtig, da den efter min bedste Overbevisning er i Strid med Loven om den faste Voldgiftsret og den hidtil fulgte Praksis. Men Tanken i sig selv er jo ogsaa umulig. Lad os tænke os, at en Arbejdsgiver ikke tilhører nogen Organisation — saadanne Arbejdsgivere findes der jo dog endnu en Del af her i Landet —, men beskæftiger et Antal Arbejdere, og der mellem ham og Arbejderne opstaar en Strid, som medfører Arbejdsstandsning — det kan være baade en Lockout og en Strejke. Saa skulde Strejken altsaa falde ind under Loven om Værn for Arbejdskraften, fordi det er en Flerhed af Mennesker, der optræder imod den enkelte, Arbejdernes Nedlæggelse af

Arbejdet hos denne enkelte Arbejdsgiver skulde falde ind under Begrebet „enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse“ og kunne medføre Erstatningsansvar og Straf af Bøde eller Fængsel, medens derimod Lockouten, Arbejdsstandsningen overfor Organisationen skulde falde ind under den faste Voldgiftsret.

Jeg tror, at man ved at tænke lidt nærmere over det, jeg her har sagt, vil kunne forstaa, at en Forklaring som den, Justitsministeren er fremkommet med, ikke kan være rigtig, at det i hele dette saa følsomme Forhold ikke kan gaa an at fortolke denne endnu ikke vedtagne Bestemmelse paa en saadan Maade. Forholdet maa efter min Formening fremdeles være saaledes, som det altid har været: hvis Arbejderne ikke føler sig tilfredse med Forholdene hos en Arbejdsgiver, det være sig en organiseret eller uorganiseret Arbejdsgiver, saa kan de forlade ham. Saaledes er det for Tiden, saaledes har det altid været, og det kan heller ikke være anderledes i Fremtiden. Naar en Arbejdsgiver ikke kan enes med sine Arbejdere om et eller andet Forhold eller maaske om mange Forhold, maa de have Lov til at forlade hinanden. Der er dog endnu ikke Arbejdstvang her i Landet, og hvis de ikke føler sig tilfredse med hinanden, maa de enten forlade hinanden og saa lade det være nok dermed, eller hvis der er Tale om en Flerhed af Arbejdere, organiserede eller uorganiserede, kan Parterne erklære Arbejdsstandsning overfor hinanden.

I Folketingsudvalgets Betænkning af 12. December 1928 staar der:

„Ændringsforslaget til § 4 gaar ud paa at fastslaa, at Lovforslaget ikke berører det Retsomraade, som omfattes af Lov Nr. 536 af 4. Oktober 1919 om den faste Voldgiftsret.“

Medens Udvalgsflertallets Udtalelse synes at dække over den Opfattelse, at Loven om den faste Voldgiftsret ikke paa noget Punkt berøres af det foreliggende Forslag, maa man altsaa faa det Indtryk, at den højtærede Justitsminister mener, at visse Paragraffer i Loven ophæves, naar Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdskraften vedtages. Det høje Landsting er herved kommet paa usikker Grund, og af Hensyn til dem, der skal efterleve Loven, hvis den bliver vedtaget, vil det være af den allerstørste Betydning at faa disse Spørgsmaal klaret. For Arbejdsgiverne som for Arbejderne vil det være af lige stor Betydning at faa disse Spørgsmaal fuldt belyst. Jeg ved ikke, om den højtærede Handels-